

La tribuna

L'acord d'associació amb la Unió Europea

Un horitzó pel futur de les properes generacions en què Andorra ha d'aspirar a mantenir la màxima sobirania

LAIA
Moliné Cintas

Andorra, un dels tres anomenats microestats europeus, manté unes relacions econòmiques especials amb la Unió Europea (UE) fonamentades en l'article 8 de el Tractat de la Unió Europea, sobre la política de veïnatge. En la que es coneix com a Declaració número 3, relativa a l'esmentat article 8 del Tractat, s'assenyala que: «La Unió tindrà en compte la situació particular dels països de petita dimensió territorial que mantenen amb ella relacions específiques de proximitat».

A dia d'avui, tenim acords bilaterals entre Andorra i la UE que ens han permès establir relacions més estretes. Hi trobem tant relacions comercials (Andorra forma part de la Unió Duanera comuna des del 1990) com l'acord monetari del 2011. També hi ha l'acord de cooperació que entrava en vigor el 1 de juliol de 2005. Tot i això, la relació jurídica actual és parcial i fragmentada, la qual cosa dificulta als operadors econòmics, treballadors i ciutadans d'Andorra el poder interactuar en el Mercat Interior de la Unió en les mateixes condicions que els ciutadans d'un Estat membre de la Unió Europea o de l'Espai Econòmic Europeu (EEE).

Per aquest motiu s'està treballant i negociant amb la Comissió Europea un accés progressiu i estructurat del país al Mercat Interior de la UE, tenint en compte les característiques del Principat com a microestat. Així ho va demanar a la Comissió Europea el govern de Jaume Bartumeu el 2010. Com a resultat d'aquella sol·licitud, Andorra i la Unió estan embarcats des del 18 de març de 2015, quan oficialment es van obrir, en les negociacions d'un Acord d'Associació en les quals també hi participen el Principat de Mònaco i la República de

EL PERIÒDIC

San Marino.

Recordem que la participació d'Andorra en el que s'anomena mercat interior suposaria que persones, mercaderies, serveis i capitals procedents d'Andorra podran circular lliurement dins del mercat únic europeu. Val a dir que defensem que la Unió Europea ha de tenir en compte i respectar les necessitats específiques del Principat, sustentades en la seva reduïda dimensió tant demogràfica com geogràfica, per aconseguir una bona aplicació d'aquest acord.

El mercat interior ofereix grans oportunitats per a l'economia andorrana, ja sigui per als sectors consolidats al país com són el comerç, el turisme i els serveis financers, o per a activitats noves com

Si l'acord es segella amb una bona negociació, els andorrans es beneficiaran de les mateixes condicions que els nacionals dels Estats membres

els serveis especialitzats i la indústria amb un fort component d'innovació. Per tant, si l'acord d'associació s'acaba segellant, amb un bon resultat de la negociació, els andorrans podran dur a terme les seves activitats en qualsevol país de la Unió i beneficiar-se de les mateixes condicions que s'ofereixen als ciutadans nacionals, en els Estats membres de la UE.

Pensem doncs que l'acord d'associació és molt important per al futur d'Andorra així com per a les

generacions futures i, com va dir Jaume Bartumeu, «la greu crisi sanitària, que ens ha abocat a una crisi econòmica i social sense precedents ho fa, a més, molt urgent». Aquesta afirmació no entra pas en conflicte amb el fet que sigui necessari negociar amb cap i no caure en una signatura ràpida.

En aquest món interconnectat i global, el Principat ja no pot dependre de que els dos coprínceps siguin els únics garants de la seva sobirania, per això, una connexió

més forta amb la Unió Europea ens proporcionarà una millor garantia de futur. El model de creixement econòmic que portem anys defensant ja està pràcticament esgotat i cal començar a explorar noves vies.

Per a la Unió, assolir acords d'associació amb Andorra, Mònaco i San Marino, d'altra banda, és el tancament de mapa d'Europa occidental i fixa un marc previsible i d'estabilitat per al seu desenvolupament. Els andorrans hem d'insistir a Brussel·les, davant la Comissió Europea i, també, al Parlament Europeu que han de tenir en compte que s'ha de garantir l'autosostenibilitat econòmica del Principat i, per això, són imprescindibles certes clàusules de salvaguarda en les llibertats de circulació de persones i de dret d'establiment i prestació de serveis. La Unió Europea ha de ser democràticament solidària amb el Principat (juntament amb Mònaco i San Marino), ja que amb l'acord d'associació ja està disminuint el grau d'autonomia de país, obligant a convergir amb les normatives europees, fet que pot comportar danys per alguns dels seus sectors econòmics.

La negociació de l'acord és un bon camí per posar remei als perills econòmics que el Principat s'anirà enfrontant. És també l'adequada i pragmàtica solució que ofereix a la Unió Europea l'oportunitat de, com va dir Òscar Ribas Reig, antic cap de Govern andorrà, «eradicar els temors dels microestats, garantir-los un progrés econòmic sostenible, mantenint i reforçant la seva pròpia identitat històrica i preservant els propis interessos de la Unió. Naturalment, es necessita un cert grau de comprensió per unir complexos voluntats i per objectivar una solució ideal».

Per tot l'anterior, Andorra ha d'aspirar a mantenir el màxim grau possible de sobirania, defensar les seves tan sovint esmentades *especificitats* i protegir el seu potencial desenvolupament econòmic. **Membre de la CPN de Progressistes-SDP.**